

1 Samuel – Recapitulare, concluzii, tipare mesianice

Tema unificatoare este cea a împăratului sau a liderului în poporul lui Dumnezeu. Fiecare secțiune pare să ne dăruiască un adevăr foarte prețios despre profilul conducătorului și arta conducerii. Astfel:

1. *Sam. 1-7 – Lepădarea casei lui Eli și înălțarea lui Samuel*

Această secțiune ne vorbește despre importanța și rolul conducătorului în planul lui Dumnezeu. Dumnezeu nu depinde de un anumit conducător și leapădă din pricina păcatului chiar și pe Marele Preot, fără ca El să intre în criză, sau Numele Lui să nu fie înălțat. Totuși, în planul revărsării îndurării Lui pe pământ El lucrează prin lideri sfinți ca Samuel, care sunt indispensabili în împlinirea acestui plan. Prima secțiune a cărții dedicate conducătorului poporului lui Dumnezeu, creionează în mod echilibrat rolul conducătorului în planul lui Dumnezeu: deși Dumnezeu are nevoie de lideri după inima sa, El nu va depinde niciodată de un anumit lider, ci va putea să își continue planurile cu sau fără el, dar întotdeauna prin altcineva.

2. *Sam. 8-12 – Alegerea lui Saul ca Împărat*

Dumnezeu modifică sistemul de conducere a lui Israel. El instaurează regalitatea în Israel, și înalță un nou profil de conducător: împăratul. Acesta are mai multă putere decât judecătorii de altă dată și oglindește a doua funcție pe care Mesia avea să o îmlinescă. Autorul insistă asupra a două mari adevăruri:

- Atunci când Domnul înalță un lider puternic, marea ispită a poporului este ca să își pună încrederea în liderul lor și să neglijeze dependența de Dumnezeu.
- Lucrul pe care îl determină pe Dumnezeu să înalțe pe cineva ca lider în poporul Său este în primul rând caracterul, iar trăsătura de caracter cea mai căutată este smerenia. Dumnezeu l-a înălțat pe Saul ca împărat în câteva zile, dar i-a luat o viață să-i modeleze un caracter sfânt. Darul conducerii îl poți primi peste noapte, dar edificarea smereniei durează zeci de ani. De multe ori, în pregătirea liderilor, accentul cade fie pe abilitățile de leadership, fie pe modalitățile de a ajunge în vârful piramidei. Dar accentul pus de cartea Samuel este pe caracter, și dintre trăsăturile de caracter pe smerenie.

3. *Sam. 13-15 – Lepădarea lui Saul*

Autorul ne atrage atenția asupra pericolului căderii și a ruperii relației cu Dumnezeu în ciuda înălțimii spirituale și a poziției în care ne-a confirmat Dumnezeu Însuși. Nu există zonă de invulnerabilitate, războiul spiritual este cât se poate de real, iar lupta credinței trebuie dusă cu toată responsabilitatea până la sfârșit. Cea mai mare ispită a liderului este mândria. Tentația încrederii exagerate în sine, a neglijarii dependenței totale de Dumnezeu, vraja puterii și mirajul slavei mulțimii au corupt și pe cel mai frumos și smerit bărbat din Israel. Căderea în păcatul mândriei este acompaniată cu înlocuirea ascultării de Dumnezeu cu religiozitatea, fapt ce duce la păcatul cu voia și la împietrire.

4. *Sam. 16-17 – Alegerea lui David*

În căutarea unui lider, omul se uită la ce izbește privirea, pe când Domnul privește spre ce este în inimă. Dumnezeu alege de multe ori vase slabe și neînsemnate (**dar credincioase!**),

tocmai pentru a vindeca inima poporului de robia vizibilului și a-i îndrepta privirea spre puterea Dumnezeului celui nevăzut. Un lider adevărat știe lucrul acesta, și vede în slăbiciunile sale nu un dezavantaj, ci un avantaj. El știe că harul lui Dumnezeu este desăvârșit în slăbiciune, și acționează în ciuda slăbiciunilor sale cu ajutorul unui curaj „nebulos” al credinței.

5. Sam. 18-20 – Invidia lui Saul și dragostea lui Ionatan

Deși în această secțiune, autorul începe deja să detalieze procesul modelării lui David, tema centrală este reprezentată de contrastul dintre invidia lui Saul și iubirea lui Ionatan față de David. Saul este actualul împărat, iar Ionatan succesorul lui la tron. David este „concurrentul”, „Rivalul”, cel înălțat de Dumnezeu, cel care îl depășește în popularitate chiar pe Saul. Reacția lui Saul este firească: invidie, teamă de detronare, ură față de David, robi de dorința de a-l ucide. Reacția lui Ionatan este duhovnicească, cerească: iubire fierbinte, apreciere sinceră, recunoaștere publică a întâietății lui David, gata să își riște propria viață pentru salvarea lui David. Autorul ne atrage atenția în această secțiune asupra pericolului ce poate afecta relația dintre lideri: concurența și competiția afirmării de sine. Un lider nu va reuși niciodată de unul singur. Nu există eroi singuratici. El va avea mereu nevoie de o schiță puternică formată din lideri puternici. Pentru ca această echipă să poată exista, liderii care o compun trebuie să urmeze exemplul lui Ionatan: să iasă definitiv din competiția afirmării de sine și să accepte locul pe care Dumnezeu l-a hotărât în dreptul lor în cadrul echipei. Ionatan îl iubește din toată inima pe David, chiar dacă David a devenit mai popular. Ionatan acceptă cu drag al doilea loc în împărăție, după David. Un mare lider trebuie să știe să dezvolte relații de prietenie profundă cu alți lideri. Pentru a reuși acest lucru, el trebuie să își cunoască inima, să știe că ea este predispusă spre afirmare de sine și, drept urmare, să vadă o amenințare în succesul celorlalți lideri. Doar dacă se va lepăda de aceste porniri și va urma calea lui Ionatan va putea să își formeze echipa puternică fără de care nu va avea izbândă pe termen lung. Prin descrierea reacțiilor lui Saul, această secțiune învață în același timp pe liderul în devenire să nu fie naiv și să se aștepte la invidie și denigrare din partea celorlalți lideri, chiar dacă inima sa este curată și nu caută să submineze autoritatea celorlalți lideri sau să le „fure” din popularitate.

6. Sam. 21-23 David și frica de moarte

Din această secțiune, autorul se focalizează asupra procesului modelării lui David. În acest proces dureros, Dumnezeu găsește cu cale ca să-l apropie pe David timp de peste 10 ani de cel mai de temut dușman: **moartea**. Peste 10 ani de zile el trăiește urmărit de Saul și se culcă cu gândul că a doua zi dimineață s-ar putea trezi cu sabia lui Saul deasupra capului. David este expus cumplitei presiuni a fricii de moarte. La început el cedează acestei presiuni și este gata să facă compromisuri pentru a-și salva viața, dar apoi revine pe calea încrederii în Dumnezeu și biruiește teama de moarte. Acesta a fost cuptorul de foc în care Domnul l-a așezat pe David pentru o perioadă așa de îndelungată și prin care a modelat atât de adânc în el: biruința asupra fricii, descoperirea propriilor limite și vulnerabilități, încrederea neclintită în credințioșia și puterea lui Dumnezeu în ciuda evidențelor vizibile care par să contrazică promisiunile divine, dependența totală de Dumnezeul cel suveran și atotputernic. Prin cuptorul de foc al încercărilor, Dumnezeu zidește smerenia în inima lui David și îl ajută să aibă o părere cumpătată despre sine. Pe de o parte, David devine conștient de limitele sale și de dependența totală de Dumnezeu, iar pe de altă parte David înțelege cât de prețios este înaintea Domnului și câte lucruri poate face Domnul prin el și pentru el.

7. Sam. 24-26 David și ispita răzbunării

David avea să fie mai târziu împărat și să se bucure de multă putere. Înaintea de a avea puterea, Domnul dorește să îl învețe că răzbunarea este a Sa și că a te răzbuna singur reprezintă un păcat înaintea Domnului. În cap.24, David îl cruță pe Saul din pricina funcției sale primite de la Domnul: Saul era Unsul Domnului. David devine un exemplu în ce privește respectarea necondiționată a autorităților puse de Dumnezeu. David îl respectă pe Saul nu din pricina faptelor sale, ci din pricina faptului că Dumnezeu este Cel care l-a așezat ca autoritate. În cap.25, la îndemnul lui Abigail, David îl cruță pe Nabal. El aprofundează că răzbunarea este a Domnului nu doar în cazul Unsului Domnului, ci în orice situație de nedreptate. În cap.26, David îl cruță din nou pe Saul. Marea diferență între cap.26 și cap.24, este că, dacă în cap.24 David s-a trezit cu Saul în peșteră, în cap.26 David ia inițiativa să meargă în tabăra lui Saul și să-i ia sulita și ulciorul. David nu doar că nu-i face rău lui Saul, dar îi face inițiativa. El îi oferă din nou șansa pocăinței demonstrându-i fără drept de replică, faptul că el, David, nu-i dorește răul sau pieirea.

8. Sam.27-31 David în țara filistenilor și moartea lui Saul

În ultima secțiune descoperim o alternanță între tablourile dedicate lui David, și cele dedicate lui Saul. Tablourile dedicate lui Saul pun în lumină contrastul dintre îndurarea lui Dumnezeu care continuă să îl cheme pe Saul la pocăință împietrirea încăpățânată a inimii acestuia care calcă în picioare și ultimele oferte ale harului. Saul decade din ce în ce mai mult, încât ajunge să apeleze la cei care cheamă morții și în cele din urmă se sinucide. Tablourile dedicate lui David (dincolo de controversatul său comportament de ducere în eroare a filistenilor) evidențiază maturitatea sa și reliefează rodul anilor de modelare în cuptorul cu foc al încercărilor. Dacă cu ani în urmă a tremurat și a făcut pe nebunul în fața lui Achis, acum, este biruitor asupra fricii și stăpân pe situație. Cap. 30 pare a fi un ultim test pentru David care confirmă că este pregătit pentru funcția de împărat. Inima sa se dovedește a fi cu adevărat smerită și el se arată biruitor asupra ispitelor celui rău, atât în contextul eșecului, cât și în cel al succesului, adică exact în situațiile în care a falimentat predecesorul său Saul (vezi cap.13 și cap.15). Cuvântul cheie al acestei secțiuni este **sincronizarea**. Apare o sincronizare perfectă între momentul judecării lui Saul și momentul final de pregătire a lui David pentru funcția de împărat. Îndurarea lui Dumnezeu pentru Saul a ajuns la capăt exact când David era pregătit pentru înălțarea în funcția de împărat. Astfel, înțelegem că nici David nu a fost frustrat de funcția de împărat, pentru că Domnul nu își epuizase încă resursele harului pentru Saul, dar nici Saul nu a fost frustrat de oferte ale îndurării divine pentru că Domnul ardea de nerăbdare să îl pună pe David împărat. Nu, ci vremea sa pentru judecata lui Saul coincide cu vremea sa pentru înălțarea lui David. Sincronizarea este perfectă. Această secțiunea ne învață că toate lucrurile își au vremea lor, și că vremea Lui este desăvârșită pentru toți și pentru toate. Astfel, **ceilalți** nu vor fi niciodată o piedică în slujba noastră de lideri. Nu va exista concurență pentru același loc și nici obstacole de acest tip. Locul nostru va fi unic și îl vom primi la vremea potrivită. Domnul va fi cel care va hotărî când anume suntem pregătiți pentru lucrare. Trebuie să avem încredere că El știe mai bine, și că vremea Lui este desăvârșită.

Cartea 1 Samuel este un veritabil curs de leadership. Ea răspunde unor întrebări fundamentale despre arta conducerii. Ea nu este scrisă la întâmplare, ci are o logică desăvârșită. Ea este construită în jurul a trei personaje importante: Samuel (cap.1-7), Saul (cap.8-15) și David (cap.16-31). Fiecare dintre cele trei mari secțiuni ne învață adevăruri fundamentale despre leadership. Prin istoria lui Samuel Domnul ne răspunde la întrebarea: De ce lideri? De ce avem

nevoie de ei? Înțelegem că deși domnul nu este dependent de un lider anume, lucrează prin lideri pentru a revărsa îndurarea Sa în istorie. Secțiunea cu Saul ne răspunde la întrebarea: dacă Dumnezeu lucrează prin lideri, care este cheia succesului unui lider? Cheia succesului unui lider este caracterul, iar trăsătura fundamentală a caracterului este smerenia (înălțarea lui Saul). Ne punem întrebarea: de ce smerenia? Răspunsul vine imediat: dușmanul de moarte al unui lider este mândria, pe care o va purta în firea sa până la sfârșitul vieții și care va fi mereu ațâțată de o mulțime cu înclinația de a-și idolatriza liderul (istoria lepădării lui Saul). Dacă am înțeles aceste adevăruri, atunci apare următoarea întrebare: Cum modelează Dumnezeu smerenia în inima unui viitor lider? Și la această întrebare răspunde secțiunea care îl are în centru pe David. În cele ce urmează vom analiza puțin procesul modelării lui David.

Formarea caracterului lui David

Sunt fascinat de modul în care Dumnezeu a modelat inima lui David pentru a-l pregăti pe acesta să domnească peste Israel. Deși David de la vrea 17 ani dă dovadă de o credință extraordinară și îl înfruntă pe Goliat, Domnul nu consideră că el este pregătit pentru a domni peste Israel. Înălțarea, slava, puterea aduc cu sine ispite nebănuite. Caracterul lui David trebuia format cu grijă înainte ca acesta să urce pe tron. Învățăm din nou că formarea unui caracter puternic este cheia succesului unui lider din poporul Domnului. Și abilitățile de conducere sunt foarte importante, însă lucrul cel mai greu de format și cel care va fi ținta atacurilor întunericului este caracterul. Un caracter nu se formează peste noapte. La 17 ani, David avea un profil spiritual minunat și dădea dovadă de un potențial fantastic. Cu toate acestea a mai fost nevoie de 13 ani până să fie pregătit să domnească peste Iuda, și apoi încă 7 ani până să ajungă împărat peste tot Israelul. În cele ce urmează voi insista pe cei 13 ani, și în special pe perioada în care a fost prigonit de Saul. Dumnezeu a pregătit un context special pentru modelarea inimii lui David. Iar acest context nu a fost unul deloc ușor. Reținem până acum trei adevăruri fundamentale despre pregătirea unui lider spiritual:

1. Cheia succesului unui lider se regăsește într-un caracter puternic.
2. Caracterul nu se formează peste noapte, ci în ani de zile.
3. Caracterul nu se formează doar prin informări și meditații, ci în special în cuptorul de foc al încercărilor.

Să analizăm acum trăsăturile de caracter pe care Domnul a vrut să le zidească în David și principalele lecții pe care le-a putut învăța acesta prin prigonirea sa de către Saul.

Biruitoare asupra fricii

Un lider care are temeri ascunse, este vulnerabil și șantajabil. Din pricina temerilor sale, el poate ceda în fața compromisului. Exact acest lucru l-a făcut Saul: s-a temut că va rămâne singur în fața Filistenilor și a adus jertfa în locul lui Samuel și apoi, s-a temut de popor și a cruțat vitele amaleciților. Dumnezeu vrea să izbăvească sufletul lui David din toate temerile sale.

Biruința asupra fricii se realizează mereu prin confruntare, și niciodată prin evitare. Domnul îl confruntă pe David cu cea mai cumplită teamă a muritorilor: frica de moarte, care este considerată de unii chiar rădăcină a tuturor celorlalte temeri. Domnul îl aduce pentru o perioadă de peste 10 ani de zile în vecinătatea morții. David se culca mereu cu conștiința faptului că a doua zi s-ar putea trezi cu sabia lui Saul deasupra capului său. În această confruntare cu frica de moarte, David a descoperit o teamă mai mare care a biruit teama mai mică: frica de Domnul. David s-a alipit de frica de Domnul cu toată ființa lui și astfel, a biruit frica de moarte. El și-a pus toată încrederea doar în Domnul și a ales să se teamă doar de el. Frica de moarte, frica de oameni, frica de necunoscut, toate au pălit în fața fricii de Domnul. Psalmii lui David ne descoperă frământările sale din aceasta perioadă și cum inima sa a învins frica de semeni și de moarte. În modelarea noastră ca viitori lideri, Domnul va orchestra contexte prin care ne va confrunta cu obiectele temerilor noastre. De ceea ce ne vom teme, de aceea vom da. Dar va fi spre binele nostru, căci doar prin confruntarea cu ceea ce se teme sufletul nostru ne vom putea elibera de sub robia fricii. Fiecare suflet a fost expus unor diferite experiențe și ascunde mai multe temeri. Sunt multe temeri comune (ex. Frica de moarte), dar multe diferă de la individ la individ, fiind mai accentuate la unii și poate absente la alții. În acest proces, nu vom putea fi eroi de la început. David a trecut prin momente de disperare și chiar a făcut compromisuri sub imboldul fricii. Strigătul nostru către Domnul din groapa disperării și a neputinței va aduce vindecarea!

- „*Eu am căutat pe Domnul și mi-a răspuns: m-a izbăvit din toate temerile mele!*” (Ps.34:4).
- „*Mă încred în Dumnezeu și nu mă tem de nimic: ce pot să-mi facă niște oameni?*” (Ps.56:11).
- „*Nu mă tem de zecile mii de popoare care mă împresoară din toate părțile.*” (Ps.3:6).

Dependența totală de Dumnezeu

Fiecare muritor se confruntă cu ispita de a se încrede în sine și în lucrurile vizibile și nu în Domnul cel nevăzut. Învățăm să ne încredem cu adevărat în Domnul atunci când ajutorul ce poate veni din partea lucrurilor ce se văd este de prisos. Învățăm cu adevărat dependența totală de Dumnezeu în situațiile de maximă criză când este evident că sistemul vizibil nu ne poate veni în ajutor. Dumnezeu l-a închis pe David într-o situație de criză timp de mai bine de 10 ani. L-a așezat într-un context în care vrăjmașii lui erau în mod evident mai puternici ca el. Singura lui speranță putea veni doar din partea ajutorului Domnului. David a învățat că depinde întru totul de Domnul și își va păstra dependența de Domnul și în situațiile în care vrăjmașii lui vor fi mai slabi decât el. Descoperirea dependenței totale de Dumnezeu conduce la libertate căci desconspiră falsa noastră dependență de ceea ce se vede. Nu mai trăim sub robia vizibilului, ci total dependenți doar de Domnul cel nevăzut.

Smerenia

Știm din istoria lui Saul că smerenia este trăsătura fundamentală a caracterului unui lider de succes. De ce? Foarte simplu: ispita de moarte a liderului este mândria. Antidotul pentru mândrie este smerenia. A fi smerit înseamnă să ai o părere cumpătată despre tine, o imagine corectă despre sine definită prin raportare permanentă la Creator. Ce înseamnă să ai o părere

corectă despre tine? Mai întâi să știi să îți vezi limitele, neputințele, slăbiciunile, vulnerabilitățile. Ca și oameni căzuți în păcat suntem atât de vulnerabili d.p.d.v fizic, psihologic și spiritual. Suntem, cum spunea Pascal, o trestie cugetătoare. Oare suntem atât de puternici pe cât credem? O durere de măsea, pierderea cuiva drag, o ispită mai presus de puterile noastre și din eroii cei puternici devenim înfrânții trântiți la pământ. Acceptarea slăbiciunilor și limitelor noastre ne vor ajuta să recunoaștem dependența totală de Dumnezeu și să recunoaștem puterea și meritul Lui în succesele noastre. În Deuteronom, Domnul îl învață spre Israel să privească mereu spre stâlpii de aducere aminte din trecut, ca după succese și izbânde să nu zică niciodată în inima sa: prin puterea mea, prin înțelepciunea și bunătatea mea, am reușit toate acestea! Este adevărat că este și o parte a noastră, dar ea este atât de mică față de partea Lui, încât este drept să recunoaștem că toate sunt din El, prin El și pentru El! Înțelegem că toată slava este doar a Lui și că este o nebunie să-i furăm din slavă! După un succes este drept și normal să arătăm spre El și nu spre noi, căci El, și nu noi, este adevăratul erou. Cum te mai poți mândri când vezi atât de clar că ești doar un fir de praf și că toate vin din mâna Lui?

Dar atunci apare întrebarea firească: dar eu cu ce mă aleg din toate acestea dacă toată slava e doar a Lui? Ce rol și rost mai am eu în Univers? Atunci când te definești în raport cu Creatorul nu îți descoperi doar limitele și slăbiciunile și totala dependență de El, dar și valoarea ta inestimabilă înaintea Lui. Cât a fost fugărit de Saul, David nu și-a descoperit doar neputința sa și nevoia disperată de Dumnezeu, dar și valoarea vieții sale înaintea Domnului. El a descoperit că este valoros înaintea cerului, că Domnul îl iubește, îi poartă de grijă și îl protejează în ciuda furiei vrăjmașilor săi mai puternici decât el. David a înțeles că Domnul are un plan special cu viața lui și că toate lucrurile lucrează împreună spre binele lui. El a învățat să își găsească împlinirea nu din aprecierile efemere și idolatre ale semenilor, ci din aprecierea sinceră și autentică din partea Creatorului. Dragostea și aprecierea divină au potolit setea de împlinire a sufletului lui David. El știa că este nespus de valoros, că Dumnezeu l-a creat, că i-a dat demnitate, că a pus daruri minunate în el și că i-a dat o misiune specială. Smerenia nu înseamnă negarea propriei valori, ci descoperirea ei. Și când îi descoperi valoarea devii puternic și poți sta împotriva curentului. De aceea, oamenii smeriți sunt oameni puternici, care renunțând la competiția afirmării de sine, pot sta cu ușurință în fața unei mulțimi. Dumnezeu l-a ținut peste 10 ani de zile pe David sub amenințarea furiei lui Saul, dar și i-a protejat viața în mod miraculos în această perioadă. Domnul a scris adânc, adânc în inima lui David aceste două adevăruri: „*David, ești un fir de nisip, total dependent de Mine!*” și: „*Ești nespus de valoros în ochii Mei și Eu veghez asupra ta necurmat!*”. Aceste două adevăruri reprezintă cei doi piloni ai smereniei autentice. Pe de o parte: „*Despărțit de Tine, nu pot face nimic!*”, iar pe de altă parte: „*Pot totul în Domnul care mă prețuiește și întărește!*”. Omul smerit nu este mândru, dar nici nu este bleg. El este blând, dar nu este moale, ci poate sta împotriva unui armate ostile.

Găsirea împlinirii doar în Domnul

Acest context aproape că l-a constrâns pe David să se alipească tare de Domnul și să-și caute împlinirea doar în el. Sufletul oricărui tânăr este încercat de dorința de afirmare, de realizare, de preamărire de sine. Tendința firească a omului este să își împlinească nevoia de semnificație și nevoia de relaționare în sistemul vizibil înstrăinat de Domnul, sistem în care el, omul, se află în centru și vrea să primească toată slava. Contextul în care l-a așezat Domnul pe David era foarte dureros pentru un bărbat. În această perioadă, David nu a avut un obiect concret al muncii. Nu doar că a pierdut poziția înaltă de la curtea lui Saul, dar a rămas fără slujbă. În

această perioadă nu putea întreprinde nimic, nu putea lucra sau dezvolta ceva. Singura sa slujbă era: să fugă și să se ascundă prin locuri pustii. Din p.d.v.d al sistemului vizibil, el era neproductiv și inutil. Oare cum a reușit să își împlinească David nevoia de semnificație în această dificilă perioadă a vieții lui? David a înțeles că trebuie să își împlinească nevoia de semnificație prin slujirea Domnului înaintea Domnului, și nu prin slujirea propriilor planuri înaintea oamenilor. Dumnezeu ne dă uneori slujbe care par mici și ciudate: să te ascunzi din peșteră în peșteră peste 10 ani de zile. Dar dacă El îmi cere acest lucru, atunci îl fac cu El și pentru El și nu am nevoie de nimic altceva. David avea în jurul lui 600 de oameni pentru care trebuia să fie mărturie în tot acest traseu ciudat al fugii de Saul. Aceasta a fost slujba lui primită de la Domnul. El a făcut-o pentru Domnul, și de aceea psalmii lui nu trădează frustrare sau neîmplinirea, ci o fericire și speranță vie ce izvorăște din relația cu Dumnezeu. El a învățat măreția slujirii în lucrurile mici. Măreția derivă nu din ceea ce faci ci din Dumnezeu pe care îl slujești. Dacă cineva ar fi un angajat al președintelui Americii la Casa Albă, oare s-ar considera o persoană realizată? În mod cert da. A ajuns foarte sus, acolo unde puțini ajung. Dar să-L slujești pe Regele Universului, Domnul vieții, Sursa a tot ce există, poate fi considerată o realizare cel puțin la fel de mare? O, cu mult mai mare! David a fost alungat de la curtea regelui Saul, dar a rămas un slujitor fidel la curtea Regelui regilor! Nevoia noastră de semnificație trebuie să își găsească împlinirea din faptul că îl slujim pe Dumnezeu după voia Lui, și nu din natura sau mărimea slujirii noastre. Pascal se ruga: „**Doamne, ajută-mă să fac lucrurile mici ca și cum ar fi mari, de vreme ce le fac în Numele Tău, și ajută-mă să fac lucrurile mari ca și cum ar fi mici, de vreme ce le fac prin puterea Sa!**” Atunci când îl slujești pe Domnul slavei, nu există lucruri mici, pentru că nu este mai înaltă onoare decât să îl slujești pe El. Sufletul nostru este de multe ori amăgit de sistemul vizibil și înstrăinat de Dumnezeu și urmărește tot felul de realizări înalte pentru a potoli setea de semnificație din noi. Intrăm într-o competiție epuizantă cu noi înșine și cu ceilalți din jur. Urmărim diplome, bani mai mulți, poziții sociale mai bune, recunoaștere socială. Suntem obsedați de gândul: „Eu trebuie să fac ceva, să fiu cineva. Nu pot fi un anonim sau un nimeni. Trebuie să dovedesc că pot fi mai bun decât ceilalți, trebuie ca ceilalți să cunoască și să vadă adevărata mea valoare.” Cel ce își găsește împlinirea în slujirea lui Dumnezeu, este eliberat de această competiție chinuitoare a afirmării de sine. Saul a intrat în ea și nu a suportat locul doi. Tragedia acestei competiții este că mereu va fi cineva cu rezultate mai bune decât tine. Și chiar dacă ești cel mai bun într-un domeniu din întreaga lume, va trece puțină vreme și va apărea altul mai bun. Și tot așa.

În anii când fugea de Saul, sufletul lui David a fost eliberat de dorințele de preamărire de sine și a înțeles că nu poate fi un lucru mai înalt decât slujirea lui Dumnezeu. Că o faci din poziție de împărat sau din poziția unui proscris, asta contează mai puțin. Important este să fii acolo unde te vrea el și să faci ce vrea El. Mai mult nu se poate! David a scris un psalm superb în care înalță această minunată vindecare pe care Dumnezeu a adus-o în sufletul lui: „*Doamne, eu nu am o inimă îngâmfată, nici priviri trufașe, nu mă îndeletnicesc cu lucruri prea mari și prea înalte pentru mine. Dimpotrivă, sufletul îmi este liniștit și potolit, ca un copil înțărcat care stă lângă mamă-sa; da, sufletul meu este ca un copil înțărcat. Pune-ți nădejdea în Domnul, Israele, de acum și până în veac!*” (Ps.131).

Biruință asupra ispitei de a se răzbuna singur

David a fost prigonit pe nedrept peste 10 ani de zile. David a avut timp suficient să mediteze asupra nedreptății și să se confrunte cu ispita de a se răzbuna singur. El a învățat să accepte trei adevăruri care i-au salvat sufletul:

- Lumea în care trăim, este o lume decăzută și plină de nedreptate.
- Dorința de dreptate este legitimă, dar răzbunarea aparține Domnului, și de aceea omul nu are dreptul să se răzbune de capul lui, când și cum vrea el.
- Deși Domnul este drept, El, din pricina bunătății și harului Său, amână multă vreme revărsarea judecății Sale; aceasta însă se va împlini fără nici o îndoială.

David a învățat să nu se răzbune singur, ci să înalțe dreptul de Judecător absolut al Creatorului. Această experiență din trecutul lui îi va fi de mare ajutor când va fi împărat: pe de o parte va ști să nu se folosească de puterea sa pentru a se răzbuna singur, iar pe de altă parte va ști să empatizeze cu cei nevoiași și nedreptățiți, și va trata cu toată seriozitatea problemele lor.

Îndelungă răbdare

David primește promisiunea că va fi împărat pe la 16-17 ani. Și totuși ajunge pe tronul lui Iuda la 30 de ani, după ce este un proscris pentru o lungă perioadă de timp. David învață cu siguranță să aibă răbdare. El pricepe că toate lucrurile își au vremea lor, și că de multe ori, vremea lui Dumnezeu nu coincide cu vremea noastră. Însă trebuie să avem răbdare, răbdare cu vremea lui Dumnezeu, cu noi înșine și cu cei din jur. În cele din urmă, David încă nu era pregătit pentru a fi rege. El trebuia să aibă răbdare cu propriile slăbiciuni și să înțeleagă că medalarea sa este un proces lent și îndelungat. Apoi, nici inima lui Israel nu era pregătită pentru a-l primi ca împărat. David are oportunitatea să învețe răbdarea în relație cu ceilalți. Cei din jur nu pricep de prima dată voia și chemarea lui Dumnezeu. Este nevoie de timp ca aceștia să înțeleagă și să se supună planului lui Dumnezeu. Noi suntem mereu grăbiți. Vremea lui Dumnezeu izvorăște din dragostea sa și ține cont de pregătirea inimii noastre și a celorlalți din jurul nostru.

Slujirea necondiționată și slava deșartă a mulțimii

David experimentează respingerea și lepădarea sa din partea lui Israel. Nu doar Saul, ci și slujitorii lui, și regiuni întregi – ca cea a Zifiților, sau ca cei din Cheila care erau gata să-l dea în mâinile lui Saul, și oameni de rând ca Nabal, l-au respins și i-au dorit răul. Și totuși, el era salvatorul națiunii. Datorită lui, Israel se bucura de libertate și nu era sub robia Filistenilor. El l-a doborât pe Goliat, și apoi a adus mari izbândă împotriva Filistenilor. David experimentează și durerea denigrării. Să ne aducem aminte de acuzațiile aduse de Saul și de vorbele jignitoare ale lui Nabal. El învață să se desprindă de părerea oamenilor despre el, să tolereze minciunile spuse despre el și să se ancoreze în părerea Domnului despre viața și slujirea sa. El descoperă cât de deșartă și înșelătoare este slava acestei lumi. Ieri, era ridicat în slăvi, iar azi denigrat și urât de popor. Ieri, era un nume de temut la curtea împăratului, iar azi este un proscris. El învață să nu se încreadă în lucrurile pământești, trecătoare, ci în cele nevăzute și eterne.

David are ocazia să deprindă slujirea necondiționată. El descoperă inima bolnavă a unei națiuni aflată încă în covalecență spirituală după perioada judecătorilor, și primește provocarea de a sluji fără așteptări. Poporul Domnului trebuie slujit din pricina Domnului, și nu din pricina

meritelor sale sau din perspectiva aceea ce poți primi de la el în schimb. David avea să slujească cu mare credincioșie un popor care l-a trădat și nu l-a vrut, și care cu ocazia revoltei lui Absalom avea să-l trădeze din nou. David nu se răzbună niciodată pe poporul Domnului și nici nu renunță de la funcția sa de păstor al lui Israel.

Dezvoltarea abilităților de conducător

Chiar dacă formarea caracterului este cheia succesului unui lider, aceasta nu înseamnă că abilitățile de leadership nu sunt importante. Comentăm altă dată faptul că Domnul ne așează în contexte foarte dificile pentru ca apoi să dăm randament maxim în situații normale de viață. Dumnezeu i-a făcut lui David provocarea de a conduce o perioadă lungă de timp 600 de oameni foarte dificili. Frumusețea este că David a reușit. El și-a câștigat autoritatea și a reușit să-i păstreze uniți. În mod cert, el va aplica la scară mai larg ce a învățat despre arta conducerii în acest context al vieții lui.

Cunoașterea țării și a oamenilor ei

Este adevărat că David s-a ascuns în special în ținutul lui Iuda. A avut ocazia să cunoască foarte bine geografia ținutului, ascunzătorile, scurtăturile, zone cu resurse, zonele bogate și pe cele sărace. A cunoscut și diverși oameni, unii dificil ca Nabal, alții de mare preț ca Abigail. Oare cum poți să conduci o țară, dacă nu o cunoști foarte bine? Oare cum poți să conduci un popor, dacă nu-i cunoști slăbiciunile, durerile, visele, necazurile? Uneori se formează o barieră între conducător și popor. Conducătorul rămâne în lume lui, cu utopiile sale, iar poporul suferind în adevărata lume. David a fost îndelung pregătit de Domnul pentru a evita această capcană.

Credincioșia, îndurarea și încurajările Domnului

David și-a întărit încrederea în Dumnezeu, și în special în credincioșia Sa de a împlini ce a făgăduit. Domnul a făcut o promisiune lui David (aceea că va fi împărat), apoi l-a înălțat la curtea lui Saul (promisiunea părea că se împlinește!), dar apoi l-a purtat peste 10 ani prin Valea Plângerii. În acești ani, nu doar că promisiunea lui Dumnezeu părea a fi o mare păcăleală, dar iată că nici măcar nu putea trăi ca un simplu om de rând: să aibă casa lui, familia lui, să dezvolte o mică avere. Nu, nimic din toate acestea, cu un proscris fugar și disprețuit de popor! Dar când nimeni nu mai părea să tragă nădejde, când însuși David și-a pierdut din speranță și s-a dus la Gat, Domnul a intervenit și Și-a împlinit cu credincioșie promisiunea! Oare cum a reacționat inima lui David în acea clipă? Cât de mult i s-a consolidat încrederea în Dumnezeu, și oare cât de mult a lăudat el înțelepciunea Lui, după ce a văzut cât de mult l-au pregătit toate experiențele din Valea Plângerii pentru a putea fi un împărat după inima Domnului?

Dar David a putut descoperi în profunzime nu doar credincioșia Lui, ci și îndurarea Lui. El a putut înțelege îndurările fără margini ale Domnului prin tratamentul aplicat de Acesta lui Saul. El a înțeles că Domnul nu este grabnic la mânie, ci îndelung răbdător, că nu vrea moartea păcătosului, că vrea ca el să se întoarcă de la calea lui cea rea și să trăiască. El și-a înțeles rolul de vas al îndurării pentru mântuirea lui Saul și a încercat să-și despietrească inima răspunzându-i cu bine la rău. El a înțeles că Domnul îl face să sufere pe cel neprihănit în speranța vindecării celui păcătos. Dar David a văzut și îndurarea lui Dumnezeu pentru el. În ciuda furiei nebune a lui Saul, Domnul a fost mereu alături de David. Viața lui a avut preț înaintea Lui și l-a izbăvit de toți

vrăjmașii lui. Și nu în ultimul rând, David a găsit bunătatea lui Dumnezeu în minunatele încurajări pe care acesta i le-a dat ca el să facă față încercărilor cumplite din viața lui. Iată încurajările și mângâierile Domnului descrise în Samuel care i-au dat putere lui David să facă față furtunilor vieții:

- Promisiunea și chemarea primită de David prin Samuel. Această promisiune i-a dat putere să spere. Dacă nu ar fi avut-o, David și-ar fi putut pierde puterea de a spera la ceva bun de la viața aceasta, fapt ce l-ar fi adus în pragul depresiei. Dacă nu ar fi avut această promisiune, el s-ar fi putut gândi: dacă viața mea este ca încercarea lui Iov dar fără vreo reabilitate pe acest pământ?
- Saul și slujitorii lui s-au plecat cu fața la pământ și au proorocit înaintea lui și a lui Samuel. Chiar înainte de începutul durerilor, Domnul i-a făcut o vie demonstrație a puterii și credincioșiei Lui de a-l proteja.
- Sabia lui Goliat – tocmai această sabie a primit-o de la Ahimelec și a purtat-o cu el ca un viu stâlp de aducere aminte în toată perioada cât a fost fugărit de Saul.
- Prietenia cu Ionatan și întâlnirea cu el în ascuns – iată că chiar fiul vrăjmașului tău este de partea ta și te încurajează să te încrezi în Domnul.
- Moartea lui Nabal – a fost ca o degustare a judecății și reabilitării viitoare!
- Abigail – ce mare dar și mângâiere din partea Domnului: atunci când ești disprețuit de o bună parte din popor să ai pe cineva aproape care să creadă în tine și să vadă în proscrisul de azi mare împărat de mâine!
- Topirea temporară a inimii lui Saul – când David i-a răspuns cu bine la rău, Saul a avut două momente de luciditate în care a recunoscut cu gura lui că David este alesul Domnului și că el va domni peste Israel.

Nimeni nu poate birui fără încurajări și mângâieri. Dacă înțelegem acest lucru, vom ști să fim vase ale încurajării pentru semenii noștri.

Viața lui David – un tipar mesianic

Moise reprezintă cea mai complexă și completă prefigurare a lui Mesia din Vechiul Testament. Este singurul personaj din Vechiul Testament care înglobează deopotrivă funcțiile de prooroc, mare preot și împărat. Cu toate acestea, în cazul lui Moise, funcția de profet este cel mai mult accentuată de Scriptură, iar funcția de împărat cel mai puțin creionată. După Moise, David, împăratul, este a doua mare prefigurare mesianică din Vechiul Testament. Moise și David ocupă poziții privilegiate în revelația progresivă a Vechiului Testament. Cantitatea de text oferită vieții și lucrării celor două personaje este imensă. Frecvența cu care apar celor două nume în Vechiul Testament este net mai mare decât frecvența cu care apare denumirea oricărui alt personaj al Vechiului Testament. Ce îl face pe David să reprezinte o prefigurare atât de importantă a lui Mesia? De ce Mesia va fi fiul lui David?

David, izbăvitorul neașteptat al lui Israel

Învîngându-l pe Goliat, David s-a făcut salvatorul națiunii. El a salvat națiunea de asuprirea Filistenilor și a chemat-o la trăirea prin credință și eliberarea din robia vizibilului. A fost o izbăvire atipică: Dumnezeu a lucrat printr-un copil, printr-un vas slab pe care nimeni nu l-ar fi văzut viitorul salvator al națiunii. David este conștient de scopul planului lui Dumnezeu: „*Și tot pământul va ști că Israel are un Dumnezeu. Și toată mulțimea aceasta va ști că Domnul nu mântuiește nici prin sabie, nici prin suliță. Căci biruința este a Domnului.*” Ceea ce nu știa David era că izbăvirea adusă de el avea să prefigureze marea izbăvire ce va fi adusă de Robul Domnului, cel despre care Isaia va profeti: „*Cine a crezut în ceea ce ni se vestise? Cine a cunoscut brațul Domnului? El a crescut înaintea Lui ca o odraslă slabă, ca un Lăstar care iese dintr-un pământ uscat. N-avea nici frumusețe, nici strălucire ca să ne atragă privirile.*” David îl prefigura pe cel care avea să fie răstignit prin slăbiciune, dară avea să trăiască prin puterea lui Dumnezeu.

David, izbăvitorul respins de Israel

Cartea Samuel ne arată cât se poate de clar că David nu a fost respins doar de Saul, și de o bună parte din națiunea Israel. David experimentează una din cele mai mari nedreptăți prezentate de Vechiul Testament. El este salvatorul națiunii, cel Uns de Dumnezeu Însuși de Dumnezeu ca să fie împărat peste Israel. El are inima curată și îl slujește pe Dumnezeu fără să dorească să fure funcția cuiva. Succesul său însă stârnește invidia lui Saul și a slujitorilor lui, care încep să se teamă că își vor pierde funcțiile din pricina lui David. Ei încep să îl urască, să-l acuze de multe lucruri neadevărate și plănuiesc să-i ia viața. Îl urmăresc și îi întind curse ca să îi ia viața. David fuge și se ascunde de mânia lor timp de peste 10 ani de zile. David s-a confruntat cu problema nedreptății poate mai mult decât orice alt personaj din Vechiul testament. Tot el este cel care scrie atât de mulți psalmi în care reia din nou și din nou tema nedreptății. Nedreptatea care i se făcea lui, Unsului Domnului, prefigura cea mai mare nedreptate din istorie care avea să fie făcută vreodată. Unsul Domnului, Mesia, avea să aducă izbăvire lui Israel din robia vizibilului și să îl cheme să pășească pe tărâmul încrederii în Dumnezeu. Succesul lui avea să stârnească invidia liderilor lui Israel, iar poporul de frica acestora, avea să îl respingă și El. Unsul Domnul va fi acuzat de multe lucruri neadevărate, iar liderii lui Israel îl vor pândi de multe ori să îi ia viața. Marea deosebire dintre istoria lui David și cea a lui Mesia este că liderii lui Israel chiar vor reuși să-l omoare pe Fiul lui Dumnezeu. David profetește acest lucru în proprii lui psalmi. El este și prooroc, și de multe ori când scrie un psalm, pornește de la propria sa nedreptate și apoi (deși vorbește tot la persoana I) glisează la Marea nedreptate din istorie pe care o va suferi Mesia Însuși. Este destul de ușor să observi această glisare. De exemplul, în Psalmul 22 David se descrie pe sine atârnat pe lemn de vrăjmașii lui și în pragul morții. Știm din Samuel, că vrăjmașii lui David nu au reușit niciodată să îl prindă. Este logic să interpretăm suferințele descrise de psalmul 22 ca fiind celui ce avea să vină din David, Mesia Însuși.

David, cel care răspunde cu bine la rău

David strălucește în Vechiul Testament ca cel care nu se războie singur, ci așteaptă revărsarea războiului lui Dumnezeu. Este cel care răspunde cu bine la rău și dovedește dragoste față de vrăjmașii lui. Prima parte a vieții sale (atunci când era prigonit de Saul), prefigurează strategia mielului pe care o va predica și împlini Mesia, Fiul lui Dumnezeu.

David, cel căruia i se va face dreptate

Dumnezeu intervine în cele din urmă și îi face dreptate lui David. Vrajmașii lui sunt nimicivi și făcuți de rușine, iar el este înălțat în funcție de Împărat. El este înălțat înaintea lui Israel, și orice ochi îl va recunoaște ca fiind cel ales de Domnul.

David, cel care aduce judecata

După ce va fi înălțat în funcția de împărat, el va purta războaiele Domnului, va face dreptate în Israel și va aduce nimicirea vrăjmașilor Domnului. Prin războaiele conduse de David, Domnul îi va da lui Israel moștenirea promisă, pe care Israel a început să o ia înstăpânire în timpul lui Iosua.

Observăm că în viața lui David sunt conturate ambele venituri ale lui Mesia. Prin structura paradigmatică a vieții lui David, putem înțelege diferitele profeții mesianice care par a se contrazice. Unele texte profetice ni-l înfățișează pe Mesia respins de Israel și stârpit de acesta. Altele ni-l prezintă în slavă, făcând dreptate lui Israel și nimicind neamurile vrăjmașe ale lui Dumnezeu și poporului lui. Viața lui David deschide perspectiva a două etape diferite din lucrarea Unsului Domnului: Mai întâi acesta va fi respins de Israel, și apoi va veni cu putere și slavă ca să facă dreptate lui Israel și să pedepsească pe cei ce nu cunosc pe Domnul. Iată de ce David reprezintă o prefigurare așa de importantă a lui Mesia. Viața lui ne ajută să înțelegem cele două etape distincte din lucrarea lui Mesia.